

Uusi maailma

Ikkunalaudallekin on tippunut muutama melankolisen värinen lehti ulkopuolella jököttävästä koivusta. Alkavan talven nopeasti kylmentynyt sää ja julma viima on saanut puun näyttämään aivan kuolleelta. Talon sisällä on lempeän lämmin. Nikolla on ulkorakennuksessa reilusti polttopuita koko talven varalle ja viisi vuotta sitten uusittu vuolukivitakka lämmittää uskomattoman hyvin koko pientä taloa. Niko on asunut täällä jo kolme kuukautta yksin. Omakotitalo on edelleenkin mukava ja helposti hoidettava paikka asua, vaikka elinkumppani tempaistiinkin äkkiaamattomasti lämpöä. Yksinäisyys ja kaiho eivät tunnu helpottavan koskaan ja Niko näki taas samaa unta. Se alkaa tuntua jo todellisemmalta kuin vanha puinen keinutuoli, jossa tämä nuori insinööri taas istuu – hiljaa, yhtään keinumatta.

Työpaikalla Niko on pystynyt edistämään tieteellistä tutkimustyötä valtavien harppauksin, koska mielikuvitus ja niistä syntyneet käytännön ideat ovat jatkuva virta hänen elämässään. Näiden avulla on jo saatu toimivia prototyyppisiä koneita, jotka pystyvät viemään ympäristöään mukana toiseen ulottuvuuteen. Vielä ei ole voitu todistaa sitä mihin tarkkaan ottaen tämä siirtymä suuntautuu. Se voi olla jokin korkeampi ulottuvuus vanhan tutun kolmiulotteisen mallin ulkopuolella tai se voi olla niin sanottu rinnakkaistodellisuus. Myöskään toista aikaa ei ole poissuljettu.

Lähtöhypyn voimantarve on tietysti valtava. Kertakäyttöinen energialataus on saatu juuri riittämään hyppyyn, mutta silti vielä pysymään vakaana tuhoutumatta käsittämättömän voimakkaana sähkömagneettisena purkauksena. Energiaperiaatteen mukaisesti Laitteessa on myös menetelmä saada se palautumaan takaisin lähtöpisteeseensä. Laskelmien mukaan tämän paljon pienemmän paluuehjän latauksen pitäisi reilusti riittää korvaamaan laitteen aiheuttamat hyötysuhdehäviöt, jotta paluu olisi mahdollista. Silti yksikään Laite ei ole vielä tullut takaisin.

Keittiöstä kuuluu selvästi Merjan monisanainen kutsu ruokapöytänsä. Jatkuvasti kasvava tunne on todentuntuinen osoitus siitä, että Merja on vielä jossain olemassa ja Niko on vakaasti päättänyt kokeilla pääseekö Laitteella siihen rinnakkaistodellisuuteen, joka olisi niin kuin tämä maailma, mutta jossa asiat ovat ehkä tapahtuneet hieman toisin. Teorian mukaan suuri energiamäärä siirtää kauas, joten kohtuullisen pienen energian avulla pitäisi päästä jonnekin lähelle nykyisyyden kaltaista rinnakkaistodellisuutta. Sellaisessa maailmassa Merja olisi todennäköisyyden mukaan hyvinkin vielä elossa. Oman itsensä kohtaamisen ongelman Niko on tietoisesti lykännyt vasta siihen, kun se tulee eteen.

Takan pelti on kiinni ja valot sammutettuna. Niko kiskoo palttoon päälle ja lähtee päättäväisesti puhkuen ulos. Ulkorakennuksessa on puuklapien lisäksi toki muutakin tavaraa. Nikon vanha, leikkimielellä kyhätty, ranta-auto kelpaa tähän tarkoitukseen hyvin. Se on matala, pienikokoinen ja siinä on riittävä metallinen kehikko, jotta Faradayn-häkin ominaisuudet täytyvät. Laite toimii sähkömagneettisesti ja tulee siirtämään Faradayn-häkin ja sen sisäpuolisen tilan kovalla pamauksella sinne jonnekin.

Pihalla Niko ajoi auton pienen avoimen kukkulan päälle. Merjan nauru kuului jälleen voimakkaampana. Aikoinaan eräänä juhannuksena oli tältä kukkulalta ollut vesiliukumäki alapuolella olevaan uima-altaaseen. Se oli ollut suuri menestys juhannusvieraiden keskuudessa ja tietysti myös Merja oli nauraen laskenut siitä monia kertoja. Nauru kaikui todellisen heleästi ympäröivässä lehdettömässä koivikossa.

Seuraavana oli vuorossa Laitteen toiminnan tarkistukset. Erityisesti paluuehjän latausmäärä ja kontakti piti tarkistaa. Matka oli täysin tuntematon ja yhtään ei voinut tietää mikä odottaa. Sieltä oli ehkä palattava takaisin piankin. Kun tarkistukset osoittivat kaiken olevan kunnossa Niko käynnisti koneen. Rannekello näytti 11:52.

Niko ei huomannut erityistä pamausta, mutta maailma muuttui tosiaan toisenlaiseksi. Se oli seesteinen ja hiljainen ja harmaansävyinen. Hetken paikallaan istuen Niko haisteli ilmaa ja kuunteli. Tienoo oli kyllä hiljainen ja turvallisen tuntuinen, joten Niko nousi katselemaan. Auto oli hieman surullisen näköinen. Faradayn-häkki tuli mukana, mutta esimerkiksi ulkopuolella olleet renkaat jäivät siis pois. Nyt autonraato makaa vatsallaan mäenkumpareella kuin siihen heitetynä. Tämä ei onneksi haittaa, koska kaikki elintärkeät osat ovat sisällä häkissä ja kunnossa. Paluuenergian lataus näyttää olevan myös aivan täynnä ja valmiina käyttöön. Näin ollen Niko kiinnittää enemmän huomiota ympäristöönsä ja huomaa harmaansävyn tulevan lähinnä puista. Ruohokin on harmaata ja tarkemmin katsottuna pienimmät osat ovat kuin tuhkaa. Talo sen sijaan näyttää samalta kuin ennen, mutta vain harmaalta. Itse asiassa kaikki täällä on harmaata paitsi auton sisusta ja Niko itse. Tieteellisesti ajateltuna tämä on todella mielenkiintoista, mutta hyvin outoa.

Niko lähtee kävelemään talolle päin. Talon puuosat näyttävät hauraalta, mutta metalliosat toimivat paremmin. Ovi siis aukeaa, mutta vaikuttaa siltä, kuin se meinaisi juuri tippua pois. Sisäpuolella rakenteet ovat hieman paremmassa kunnossa, mutta myös kaikki kukat eteisessä ovat tuhkana. Nikon aivot etsivät kuumeisesti selitystä tälle ilmiölle. Keittiön työpöydällä olevat hedelmät ovat vain haamu niiden oikeasta olemuksesta ja pysähtynyt kello näyttää puoli kahtatoista, joten ilmeisesti tässä maailmassa on tapahtunut jotain outoa noin puoli tuntia aikaisemmin. Olohuoneen kaapin päällä olevasta valokuvasta ei kunnolla tunnista hymyilevää paria. Silloin tyhjiys palaa voimakkaasti jälleen mieleen pyyhkäisten kerralla pois tieteellisen mielenkiinnon. Niko nojautuu kaappiin, kun tuska puristaa rintaa ja kaipaus jonnekin muualle saa näkökentän vetiseksi. Matkan tarkoitus ei ainakaan täyttynyt.

Tulee nopeasti pimeämpi ja etäämpänä olevasta ikkunasta näkyy taivaalla jokin valkoista valoa vilkahteleva sähköstaattinen ilmiö. Niko kuulee myös ensimmäisen äänen, jolloin hän tajuaa, että yhtään lintua ei näkynyt missään. Nyt kuuluva ääni liittyy ilmeisesti siihen valoilmioon ja kuulostaa lähinnä huminalta. Ilmiö viekin Nikon huomion ja hän tietysti lähtee ulos nähdäkseen paremmin. Eteisessä töihin lähtiessään Nikolla on ollut vuosia tapana päivittää almanakka oikeaan päivään, joten Niko vilkaisee sitä ja hämmästyikin entisestään. Se näyttää noin nelisenkymmentä päivää tulevaisuuteen. Ilmeisesti Laite myös siirtyy ajassa aina hieman eteenpäin. Mietiskely vaihtuu lieväksi huoleksi ääntä kohtaan, joka on jo muuttunut huminasta kovemmaksi kohinaksi. Lisäksi katolta alkaa kuulua sateen kova ropina.

Ovesta ulos astuessa ympäristö onkin jo hyvin toisenlainen. Kuuluu koko ajan koveneva myrskyn ääni ja on jo hyvin pimeä paitsi se toiselta puolelta taloa kaukaa taivaalla näkyvä välkähtely. Niko astelee reippaasti tutun reitin talon päädyistä etupihalle, josta pääsee näkemään välkähtelyn suuntaan. Samalla alkaa valua taivaalta vettä kuin saavista ja jylinä sen kuin voimistuu. Nämä eivät häiritse Nikoa, mutta sen sijaan horisontissa näkyvä ilmiö pelottaa. Taivaalla olleet välkähtelyt olivat vain heijastuksia maan pinnalla näkyvästä valkoisen sähköisestä kihisevästä seinämästä. Niko ryhtyy kaatosateessa juoksemaan kukkulan suuntaan, koska tuo korkea ja rätisevä jättiläisaalto lähestyy nopeaa vauhtia pyyhkien yli peltojen ja kuolleiden metsien. Se selittää selvästi myös kaiken elollisen puuttumisen, vaikkei itse ilmiötä voikaan selittää.

Juostessaan Niko näkee näyn. Siinä näkyy rauhallisesti alas vaipuva kalpea käsi ja vahva lyyhistymisen tunne kulkee hänen lävitseen. Niko pakottaa itsensä jatkamaan juoksemista sateen liukastamaa savista kukkulaa ylöspäin vain huomatakseen, että auto on poissa. Toivottomana tippuessaan polvilleen hän lähtee holtittomasti liukumaan uima-allasta kohti molskahtaen hyiseen veteen. Vettä on vain kaulaa myöten ja heti hän huomaa siellä olevan vieraan esineen. Auto on kokenut saman kohtalon kuin hän ja nyt se makaa uponneena uima-altaan pohjalla. Niko vetää hätäisesti henkeä ja sukeltaa käsintuntumalla auton ikkunan kohdalta häkin sisään. Yläpuolella kuuluva jyly tuntuu jo keuhkoissa veden paineen välityksellä samalla, kun Nikon käsi löytää painikkeen, joka tehtiin tarkoituksella turvallisen kokoiseksi. Hätäinen painallus ei tuota mitään tulosta. Yhtä hätäisesti Niko survaisee nappia uudestaan, mutta Laite ei toimi. Samassa Nikon mielen lävitse käy taas se näky. Käsi vaipuu rauhallisesti alas ja voimattomuus saa hänet hetkeksi pysähtymään. Niko ei ole nähnyt minkäänlaisia näkyjä

ennen eikä ymmärrä tämän tarkoitusta nytkään. Ilma keuhkoissa alkaa loppua, joten Niko toimii päättäväisen tarkasti seuraavalla kerralla ja painaa nappia rauhallisesti. Nyt selviää syy siihen, miksi muutkaan Laitteet eivät ole koskaan tulleet takaisin. Pilkkopimeässä sen huomaa hyvin, kun eräessä yksinkertaisessa piirilevyssä on kosketushäiriö, jonka kipinät näkyvät selvästi pimeän veden läpi kajastuksina. Niko painaa toisen käden peukalolla kohtaa, josta kipinät näkyivät ja toisella kädellä nappia yhtäaikaan.

Välittömästi pilkkopimeys ja jyly poistuvat. Tällä kertaa paluu onnistui. Kelmeä kevyt valo kajastaa yläpuolelta ja on aivan rauhallisen hiljaista. Autossa istuessa valo auttaa näkemään hyvin ja katse kiertää altaan pohjaa nurkasta nurkkaan reunoja pyyhkien, mutta missään ei näy mitään erikoista. Ikkunasta ulos työntyessään Niko lyö päänsä johonkin ja huomaa, että hän ei pysty nousemaan tässä selkeärajaisessa neliön muotoisessa uima-altaassa edes täysin pystyyn, koska se on kauniin tasaisesti ja sileästi jäänyt. Nykyisyyskin on siis siirtynyt hieman tulevaisuuteen ja talvi on jo pitkällä. Hän ottaa tukea jaloillaan sementtipohjasta ja tekee pari yritystä puskea jäätä vasten, mutta se ei hievahtakaan.

Tilanteen selkeä toivottomuus levittäytyy läpi hänen tajuntansa samanlaisella hulvahuksella, kuin perhoset, jotka juuri pelmahtivat hänen vatsansa läpi. Silloin Niko pysähtyy vain tuijottamaan epämääräisesti jonnekin tyhjään ja antaa periksi. Hetken kuluttua hän näkee itsensä lyhyistymässä kovalle sementtipohjalle, jossa syksyn lehdet hieman liikahtavat, kun hänen kätensä vaipuu pohjaan. Nyt hän pääsee Merjan luo.

Epilogi

Uskon kirkkaan selkeästi, että juuri nyt on se hetki, jolta tuntuu yhtäkkisesti löytää itsensä paksun jään alta ja hukkaa. Tältä tuntuu, kun se viimeinen tajunnan virta hiipuu aivoissa. Nyt ei voi muuta kuin vain antaa periksi ja samassa rupean syöksymään johonkin synkkään pimeyteen. Silloin heräsin voimakkaasti säpsähtäen, hiestä likomärkänä todellisuuteen. Jännitys hälveni sekunneissa ja pään puristus häipyi ihanaan helpotuksen tunteeseen. Peiton lämpöinen paino tuntui päälläni ja vierestä kuului tuttu rauhallinen hengitys. Oli yksi aivan ensimmäisistä syksyn lumisista aamuista. Ikkunasta näin, kuinka isot mutta kevyen näköiset lumihiuksilehdet etsivät hiljaa tietään kohti valkoista maata.